

[Miljøministeren.]

midler tilføres omgivelserne, er efter kontrolanalyserne betydeligt under 1 gram om året for hele landet.

Med hensyn til træbeskyttelsesmidler, der er fremstillet af chlorerede phenoler (pentachlorphenol) foreslår »Dioxin«-rapporten, at der fastsættes en grænse for det højest tilladte indhold af dioxinforbindelsen HCDD i disse produkter.

Denne dioxinforbindelse er væsentligt mindre farlig for mennesker og dyr end TCDD. Arbejdsgruppen har imidlertid fundet det rigtigst af hensyn til miljøet også begrænse denne forbindelses spredning.

På baggrund heraf har miljøstyrelsen i overensstemmelse med forslaget i rapporten den 30. juni 1977 indstillet, at der udstedes en bekendtgørelse om begrænsning af dioxiner i pentachlorphenol m. v.

I miljøstyrelsens udkast til bekendtgørelsen foreslås, at indholdet af dioxinforbindelsen HCDD ikke må overstige 5 ppm fra det tidspunkt, bekendtgørelsen træder i kraft. Efter 1 år sættes grænsen til 1 ppm.

Arbejdsgruppen har endvidere peget på, at der i forbindelse med fremstillingen samt ved oplagring af råvarer og koncentrerede mellemprodukter af træbeskyttelsesmidler baseret på pentachlorphenol ved uheld eller brand kan frigøres dioxiner i så store mængder, at det kan give anledning til betænkelighed.

Miljøstyrelsen har derfor med udgangspunkt i det kendskab, arbejdsgruppen i løbet af udredningsarbejdet har fået til leverandører og forbrugere af pentachlorphenolholdige stoffer, rettet henvendelse til de kommunale miljømyndigheder, inden for hvis tilsynsområde der findes virksomheder, som fremstiller, oplagrer eller anvender disse stoffer.

I henvendelsen har miljøstyrelsen opfordret de kommunale myndigheder til at tage kontakt med virksomhederne med henblik på at sikre, at der ikke opstår og spredes dioxiner i tilfælde af uheld. De berørte virksomheder er af miljøstyrelsen direkte blevet orienteret om henvendelsen.

Miljøstyrelsen har ligeledes oplyst, at man har henstillet til de pågældende kommunale myndigheder, at det pålægges de virksomheder, hvor der foregår produktioner af organiske aminsalte af pentachlorphenol, at gennemgå sikkerhedsforanstaltningerne og eventuelt in-

stillere nye, således at det sikres, at temperaturen ikke overstiger 200° C.

Endelig har miljøstyrelsen oplyst, at spørgsmålet om afbrænding af imprægneret træ er taget op til nærmere overvejelse i miljøstyrelsen, og at man senere vil vende tilbage hertil.«

Jeg finder, at miljøstyrelsen ved disse initiativer har taget effektive skridt til forebyggelse af spredning af dioxiner.

Miljøstyrelsens indstilling behandles for tiden i departementet, idet jeg på det foreliggende grundlag er indstillet på at følge styrelsens forslag om, at der udstedes en bekendtgørelse om begrænsning af dioxiner i pentachlorphenol.

Af *Steen Folke* (VS) til socialministeren (29/6 77):

»Har Københavns socialborgmester, Pelle Jarmer, gjort sig skyldig i magtmisbrug (magtfordrejning) under daginstitutionskonflikten i januar 1977?«

(Spm. nr. 349).

Begrundelse.

Den 12. januar 1977 stillede jeg et lignende spørgsmål til socialministeren, som imidlertid ikke kunne afse tid til at svare på det. I hendes sted gav indenrigsministeren et intetsigende svar i folketingets spørgetid den 19. januar.

Sagen er siden blevet forfulgt af BIS (Børn i Institution og Samfund), og den direkte anledning til mit fornyede spørgsmål er socialministeriets for nylig afgivne svar på BIS' henvendelser. Eksemplerne på, at de sociale myndigheder i København, og ikke mindst Pelle Jarmer, har handlet på en måde, som til forveksling ligner magtmisbrug (magtfordrejning), er talrige. Her skal kun nævnes et enkelt. Under konflikten i januar fik forældre, som deltog i den løbende betalingsboycot, besked på, at de kun kunne få deres børn passet i nødinstitution, hvis de skrev under på, at de ophørte med betalingsboycot. Dette lugter i sig selv af magtmisbrug (magtfordrejning). Enkelte forældre, som nægtede at ophøre med betalingsboycot, krævede og fik en skriftlig begrundelse for, at kommunen afviste at optage deres børn i nødinstitution. Af en række af disse skrivelser fremgår det direkte, at kommunens motivering for at afslå institutionsplads er forældrenes deltagelse i betalingsboycot. Dette forekommer dels at være i strid med bistandsloven, dels at